

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA POCZT I TELEGRAFÓW

Rok XXIV	Warszawa, dnia 12 maja 1947 r.	Nr 8

TREŚĆ:

ZARZĄDZENIA:

Poz. 20

ZARZĄDZENIE

Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 15 kwietnia 1947 roku, wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie ryczałtów dla agentów pocztowych na lokal, opał, światło i przybory kancelaryjne.

§ 1. Na pokrycie wydatków, poniesionych w związku z dostarczeniem lokalu, opału, oświetlenia i przyborów kancelaryjnych ustanawia się dla agentów pocztowych miesięczny ryczałt wedle następujących stawek:

agencja 1-go stopnia . . . . 700 zł
agencja 2-go i 3-go stopnia . 650 zł

§ 2. Zarządzenie niniejsze obowiązuje z ważnością od dnia 1 stycznia 1947 r.

Równocześnie tracą moc obowiązującą postanowienia § 3 Zarządzenia Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 14 czerwca 1945 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie wynagrodzeń agentów i posłańców pocztowych (Dz. Urz. M. P. i T. nr 2 z 1945 r., poz. 17) oraz Zarządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 14-go czerwca 1945 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie dodatków do wynagrodzeń agentów i posłańców pocztowych oraz do ryczałtów na lokal, opał, światło i przybory kancelaryjne (Dz. Urz. M. P. i T. nr 2 z 1945 r., poz. 18).

Postanowienia przejściowe: Z sumy przypadającej do wypłaty tytułem różnicy między wypłaconymi ryczałtami wraz z dodatkami wojennymi do tych ryczałtów za miesiące: styczeń, luty i marzec 1947 r. a między należnymi za te miesiące ryczałtami według stawek ustalonych niniejszym zarządzeniem potrącona zostanie kwota 1000 zł wypłacona agentom w miesiącu lutym 1947 r. na zakup opału.

Minister Poczt i Telegrafów:
(—) Dr Józef Putek

Poz. 21

ZARZĄDZENIE

Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 23 kwietnia 1947 r. w sprawie prenumeraty znaczków pocztowych dla celów filatelistycznych.

§ 1. Wprowadza się prenumeratę znaczków pocztowych dla celów filatelistycznych.

Prenumerata obejmuje wszystkie rodzaje znaczków pocztowych (opłaty, dopłaty, lotnicze, urzędowe, okolicznościowe), jakie ukażą się po zgłoszeniu przystąpienia do prenumeraty w czasie roku kalendarzowego; pierwszy okres prenumeraty obejmuje czas do końca bieżącego roku kalendarzowego.

§ 2. Prenumerator może zaprenumerować od 1 do 4 znaczków pocztowych tego samego rodzaju.

§ 3. Przystąpienie do prenumeraty znaczków pocztowych następuje przez złożenie pisemnego zgłoszenia, w którym jest podana ilość prenumerowanych znaczków oraz okres prenumeraty.

Równocześnie ze złożeniem pisma w sprawie przystąpienia do prenumeraty winien zgłaszający uiścić taryfową opłatę manipulacyjną.

§ 4. Zgłoszenia na prenumeratę znaczków pocztowych przyjmują wszystkie urzędy pocztowe i pocztowo-telekomunikacyjne. Agencje pocztowe i pocztowo-telekomunikacyjne nie przyjmują zgłoszeń na prenumeratę znaczków pocztowych.

Jeżeli w jednej miejscowości jest dwa lub więcej urzędów pocztowych, upoważnionym do przyjmowania zgłoszeń na prenumeratę znaczków pocztowych jest urząd oznaczony nr 1.

§ 5. Zaprenumerowane znaczki pocztowe winny być podjęte w ciągu miesiąca od dnia ukazania się w sprzedaży; niepodjęcie w tym terminie będzie uważane za zrzeczenie się prawa nabycia tych znaczków.

Przy odbiorze znaczków prenumerowanych prenumerator uiszcza za nie cenę nominalną.

§ 6. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 maja 1947 r.

Minister Poczt i Telegrafów:
(—) Dr Józef Putek

Poz. 22

REGULAMIN
o prenumeracie znaczków pocztowych.

§ 1. Regulamin o prenumeracie znaczków pocztowych ustala sposób postępowania urzędów pocztowych przy przyjmowaniu zgłoszeń na prenumeratę znaczków pocztowych, zarachowaniu opłat i zamawianiu tych znaczków.

§ 2. 1. Przy przyjmowaniu zgłoszenia na prenumeratę znaczków pocztowych należy stosownie do ilości zaprenumerowanych znaczków, obliczyć i pobrać od prenumeratora taryfową opłatę manipulacyjną, zarachować ją na zgłoszeniu znaczkami opłaty i unieważnić odciskiem datownika.

2. Przyjęte zgłoszenie należy wpisać do odręcznie sporządzonego spisu prenumeratorów znaczków pocztowych według niżej podanego wzoru. Spis ten należy prowadzić w ciągu roku kalendarzowego.

Wzór

Rok . . . . .

Spis

prenumeratorów znaczków pocztowych

Nr porz.	Data zgłoszenia	Nazwisko, imię i adres prenumeratora	Ilość zaprenumerowanych seryj	Rodzaj i wartość znaczka							Uwagi
										it.d.	

§ 3. Na podstawie przyjętych zgłoszeń urząd pocztowy sporządza dnia 1 każdego miesiąca odręczne zamówienie nowowydanych zaprenumerowanych znaczków pocztowych z podaniem ilości seryj i przesyła je do okręgowej składnicy materiałów pocztowych.

§ 4. Na wysłane znaczki okręgowa składnica materiałów pocztowych sporządza kartę zamówienia i wykaz znaczków pocztowych (dr. nr 705); kartę zamówienia pozostawia u siebie dla celów rachunkowych, a wykaz wraz ze znaczkami odsyła właściwemu urzędowi pocztowemu. W nagłówku karty zamówienia i wykazu należy wpisać uwagę „Znaczki dla prenumeratórów" i uwagę tę podkreślić ołówkiem kolorowym.

§ 5. Przesyłanie i zarachowanie prenumerowanych znaczków pocztowych winno odbywać się na zasadach ogólnych, ustalonych dla znaczków pocztowych.

§ 6. 1. Jeżeli prenumerator nie podejmie znaczków zaprenumerowanych w ciągu 2-ch tygodni od dnia nadejścia, należy go o nadejściu tych znaczków zawiadomić zapomocą dr. nr 34, w którym wyrazy „Rodzaj przesyłki" zastępuje się wyrazami „Zaprenumerowane znaczki" oraz wpisuje się we właściwej rubryce termin podjęcia. W tym wypadku przy odbiorze znaczków należy pobrać od niego opłatę za zawiadomienie w wysokości ustalonej w poz. 2b taryfy pocztowej, zarachować przez nalepienie znaczków opłaty na zawiadomieniu i unieważnić odciskiem datownika. Zawiadomienie należy dołączyć do spisu prenumeratorów znaczków.

2. Zgłaszającemu się prenumeratorowi należy znaczki wydać w ilościach wymienionych w spisie prenumeratorów po uiszczeniu nominalnej ceny za znaczki, a uzyskaną kwotę zarachować łącznie z innymi wpływami za znaczki pocztowe.

§ 7. Regulamin niniejszy wchodzi w życie z dniem 1 maja 1947 r.

Nr PK. 316 z dnia 23 kwietnia 1947 r.

Poz. 23

Wymiana przekazów pocztowych z Francją metropolitalną, Doliną Andorry, Księstwem Monaco, Algierem, Marokiem oraz Koloniami i posiadłościami francuskimi.

1. Na zasadzie porozumienia i regulaminu wykonawczego o przekazach pocztowych (Buenos Aires 1939 roku) podejmuje się wzajemną wymianę przekazów pocztowych.

a) bezpośrednią — z Francją metropolitalną, Doliną Andorry, Księstwem Monaco i Algierem,

b) za pośrednictwem francuskiego Zarządu Pocztowego — z Marokiem oraz następującymi koloniami i posiadłościami francuskimi:

Kolonie i posiadłości francuskie.

I. w Azji:

Indochiny, Indie francuskie.

II. w Afryce:

Wybrzeże Kości Słoniowej, Dahomej, Gwinea francuska, Mauretania, Niger, Senegal, Sudan francuski, Gabon, Kongo Środkowe, Oubangui-Chari, Tchad, Somali francuskie, Madagaskar z przynależnymi terytoriami, Reunion, Togo, Kamerun.

III. w Australii:

Nowa Kaledonia z przynależnymi terytoriami, Oceania.

IV. w Ameryce:

Gwadelupa z przynależnymi terytoriami, Gujana francuska, Martynika, św. Piotr i Miquelon, Nowe Hebrydy.

2. Do wymiany dopuszcza się zwykłe przekazy pocztowe (także za poświadczeniem wypłaty) z wyłączeniem przekazów telegraficznych, pobraniowych i zleceniowych.

3. Przekazy pocztowe, nadawane w Polsce do wymienionych krajów oraz kolonii i posiadłości francuskich (pkt. 1a) i b) należy wystawiać w walucie francuskiej tj. w metropolitalnych frankach francuskich i oznaczać słownie kwoty przekazów w języku francuskim.

4. Na odcinkach przekazów do Maroka oraz kolonii i posiadłości francuskich (pkt. 1b) nie wolno umieszczać prywatnej korespondencji.

5. Najwyższa dopuszczalna kwota dla przekazów pocztowych wynosi w obu kierunkach 25.000 metropolitalnych franków francuskich.

6. Przeliczanie wpłaconych przez nadawców kwot przekazowych na metropolitalne franki francuskie uskuteczniają urzędy nadawcze według kursu obowiązującego dla przekazów pocztowych do Francji. Kwoty w centymach należy podawać tylko w dziesiątkach, jednostki centymów będą pomijane przy wypłacie.

7. Przekazy pocztowe, nadawane w Polsce do Francji metropolitalnej, Doliny Andorry, Księstwa Monaco i Algieru (pkt. 1a) należy kierować jako przesyłki luźne do urzędów przeznaczenia za pośrednictwem polskiego wyjściowego urzędu wymiany dla przesyłek listowych.

8. Przekazy pocztowe, adresowane do Maroka oraz kolonii i posiadłości francuskich (pkt. 1b), zaopatrzone w dokładny i czytelny adres odbiorcy należy przesyłać w listach służbowych z uwagą „Service des mandats coloniaux", pod adresem „Bureau de poste a Paris-Caisse".

Urząd wymiany „Paris-Caisse" na podstawie otrzymanych przekazów wystawia nowe przekazy na kwoty pozostałe po odliczeniu od pierwotnych kwot przekazowych należności komisowej w wysokości 1 franka od każdych 400 franków.

9. Przekazy takie (pkt. 8) mogą korzystać z przewozu lotniczego, poczynając od urzędu wymiany Paris-Caisse.

Dopłaty lotnicze, pobierane przy tej sposobności są następujące:

— 10 franków metropolitalnych za przekazy do kolonii afrykańskich i azjatyckich;

— 20 franków metropolitalnych za przekazy do kolonii amerykańskich i Oceanii.

Przekazy do Maroka są przewożone bezpłatnie drogą lotniczą.

10. Nowe przekazy, wystawiane przez urząd „Paris-Caisse" po odliczeniu należności komisowej i ewtl. dopłat lotniczych opiewają na franki odpowiedniej kolonialnej strefy monetarnej, zaś w obrocie z Indiami francuskimi na rupie francuskie (1 rupia = 36 franków metropolitalnych) a z Indochinami na piastry indochińskie (1 piastr = 17 franków metropol.).

11. Należność komisowa i ewtl. dopłaty lotnicze przypadają Zarządowi francuskiemu również w tych przypadkach, jeżeli z jakiegokolwiek powodu kwota przekazu nie mogła być wypłacona adresatowi i zwróconą została nadawcy.

12. Przekazy pocztowe z Francji oraz krajów, kolonii i posiadłości francuskich, wymienionych w punkcie 1 niniejszego zarządzenia, opiewające na walutę francuską (metropolitalne franki francuskie) nadchodzić będą w listach służbowych do urzędu pocztowego Warszawa 1) oddział przekazów zaganicznych).

Przekazy takie nadchodzące omyłkowo wprost do urzędów przeznaczenia, należy w służbowych listach poleconych przesyłać urzędowi pocztowemu Warszawa 1 (oddział przekazów zagranicznych) w celu kontroli i przeliczenia kwoty na złote.

13. Urząd pocztowy Warszawa 1 z nadeszłymi przekazami postępuje w myśl postanowień § 11 zarządzenia z dnia 13 czerwca 1946 r. Nr PZ 110 w sprawie obrotu pocztowego z Czechosłowacją (Dz. Urz. M. P. i T. nr 6 z 1946 r., poz. 35), wpisuje je do specjalnego wykazu przekazów pocztowych z Francji do Polski.

14. Przekazy wystawione nieprawidłowo, urząd pocztowy Warszawa 1 zwraca w zwykłym liście służbowym do urzędu nadania (pkt. 1a) wzgl. do urzędu wymiany Paris Caisse (pkt. 1b), zależnie od tego jaki urząd je wystawił, celem uzupełnienia i usunięcia nieprawidłowości.

15. W przypadku nadejścia przekazu z Maroka lub kolonii i posiadłości francuskich wprost do urzędu przeznaczenia, należy przekaz w służbowym liście poleconym przesłać pod adresem „Bureau de poste a Paris-Caisse" celem wystawienia nowego przekazu i przeliczenia kwoty przekazowej na metropolitalne franki francuskie.

16. Żądania zwrotu przekazu lub zmiany adresu należy wysyłać wprost do urzędów przeznaczenia, gdy chodzi o przekazy do Francji metropolitalnej, Doliny Andorry, Księstwa Monaco i Algieru.

Natomiast żądania zwrotu lub zmiany adresu przekazów do Maroka oraz kolonii i posiadłości francuskich, jak również przekazy niedoręczalne oraz wszelkie reklamacje i pisma dotyczące przekazów w obrocie z Marokiem i koloniami kieruje się do urzędu pocztowego w Paryżu pod adresem wskazanym wyżej pod 15.

17. Opłaty od przekazów pocztowych do wymienionych krajów oraz kolonii i posiadłości francuskich (pkt. a i b) należy pobierać według taryfy, obowiązującej dla przekazów w obrocie zagranicznym.

18. Przekazy pocztowe z Polski są przyjmowane jedynie na podstawie zezwolenia Komisji Dewizowej. Rzeczą nadawcy przekazu jest postarać się o zezwolenie na przekazanie odnośnej kwoty przekazowej.

19. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 czerwca 1947 r.

Nr PZ 230 z dnia 14 kwietnia 1947 r.

Poz. 24

Wymiana przekazów pocztowych z Belgią.

1. Podejmuje się wzajemną wymianę przekazów pocztowych między Polską a Belgią na zasadzie porozumienia i regulaminu wykonawczego o przekazach pocztowych (Buenos Aires 1939 r.).

2. Do wymiany dopuszcza się zwykłe przekazy pocztowe (także za poświadczeniem wypłaty) z wyłączeniem przekazów telegraficznych, pobraniowych i zleceniowych.

3. Przekazy pocztowe, nadawane do Belgii należy wystawiać w walucie belgijskiej tj. we frankach i centymach belgijskich i oznaczać słownie kwoty przekazowe w języku francuskim.

4. Najwyższa dopuszczalna kwota dla przekazów pocztowych wynosi w obu kierunkach 10.000 franków belgijskich.

5. Wpłacone przez nadawców kwoty przekazowe przeliczają urzędy nadawcze na franki belgijskie według kursu obowiązującego dla przekazów pocztowych do Belgii.

6. Przekazy pocztowe, nadawane w Polsce do Belgii należy kierować luźno do urzędów przeznaczenia za pośrednictwem polskiego wyjściowego urzędu wymiany dla przesyłek listowych.

7. Przekazy pocztowe z Belgii opiewające na franki belgijskie nadchodzić będą w listach służbowych do urzędu pocztowego Warszawa 1 (oddział przekazów zagranicznych).

Przekazy takie nadchodzące omyłkowo wprost do urzędów przeznaczenia, należy przesyłać w służbowych listach poleconych do urzędu pocztowego Warszawa 1 (oddział przekazów zagranicznych) w celu kontroli i przeliczenia kwoty na walutę polską.

8. Urząd pocztowy Warszawa 1 z nadeszłymi przekazami postępuje w myśl postanowień § 11 zarządzenia z dnia 13 czerwca 1946 r. Nr PZ 110 w sprawie obrotu pocztowego z Czechosłowacją (Dz. Urz. M. P. i T. nr 6 z 1946 r., poz. 35), wpisując je do specjalnego wykazu przekazów pocztowych z Belgii do Polski.

9. Żądania zwrotu lub zmiany adresu przekazów do Belgii kieruje się wprost do urzędów przeznaczenia.

10. Opłaty od przekazów pocztowych do Belgii należy pobierać według taryfy, obowiązującej dla przekazów w obrocie zagranicznym.

11. Wysyłanie przekazów pocztowych do Belgii dopuszczalne jest tylko na podstawie zezwolenia Komisji Dewizowej. Rzeczą nadawcy przekazu jest postarać się o zezwolenie na przekazanie odnośnej kwoty przekazowej.

12. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 czerwca 1947 r.

Nr PZ 230 z dnia 15 kwietnia 1947 r.

OKÓLNIKI:

Wysyłanie towarów do 500 g w przesyłkach pocztowych.

W celu udostępnienia wywozu niektórych towarów w przesyłkach pocztowych w związku z obowiązującymi zarządzeniami z dn. 9. X. 1946 r. i z dnia 26. XI. 1946 r. Nr PZ 302 (Dz. Urz. M. P. i T. nr 14 i nr 18) w sprawie ograniczeń wywozowych dla towarów wysyłanych zagranicę, Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Ministerstwem Żeglugi i Handlu Zagranicznego zezwoliło aż do odwołania na wysyłanie za granicę bez zezwoleń wywozu w przesyłkach pocztowych towarów, nie stanowiących przedmiotów zbytku i nie mających charakteru handlowego o wadze do 500 g w jednej przesyłce.

Wyłączone są z obrotu tego artykuły żywnościowe, dozowane środki lecznicze, towary podlegające podatkom wewnętrznym oraz towary, będące przedmiotem monopolów państwowych.

Za nie mające charakteru handlowego należy uważać takie przesyłki, które sądząc z jakości, ilości względnie różnorodnego składu towarów, nie są przeznaczone do sprzedaży; mogą one zawierać zarówno przedmioty używane jak i nowe, wysyłane jako pamiątki, upominki itp.

Książki, czasopisma i inne wydawnictwa mogą być wysyłane za granicę bez pozwoleń wywozu w przesyłkach pocztowych do 500 g jako upominki lub w celach propagandowych i reklamowych bez względu na osobę wysyłającego. Waga przesyłek pocztowych, zawierających tylko jeden egzemplarz książki lub innego wydawnictwa nakładu powojennego, może przekraczać 500 g.

Nr PZ 520 z dnia 16 kwietnia 1947 r.

Wypłata przekazów pocztowych i czekowych P. K.O., nadchodzących pod adresem władz i urzędów państwowych.

W ramach postanowień § 67-a tomu 4 działu II (II. P. 4) pt. „Przepisy ruchu do ordynacji pocztowej — część ogólna", wprowadzonych zarządzeniem Min. P. i T. Nr P. W. 820/5 z dnia 12. II. 1937 r. (Dz. Urz. Min. P. i T. nr 4/1937 poz. 8), tryb postępowania z przekazami pocztowymi i czekowymi PKO, nadchodzącymi pod adresem władz i urzędów państwowych, został uregulowany w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu w sposób następujący:

1. O każdorazowym nadejściu przekazów pocztowych i czekowych P. K. O. pod adresem władz i urzędów państwowych urzędy pocztowe powiadamiają adresatów w sposób przepisowy, tj. przez

doręczenie odcinków przekazów przeznaczonych dla odbiorcy (§ 10 regulaminu o przekazach poczt. i telegr. — II. P. 9 i § 39 instrukcji o obrocie czekowym P. K. O.).

2. Władze i urzędy państwowe nie mogą podejmować kwot z nadesłanych pod ich adresem przekazów pocztowych i przekazów czekowych P.K.O., obowiązane są natomiast doręczone im odcinki przekazów odstępować bezzwłocznie Kasie miejscowego Urzędu Skarbowego, która podejmuje gotówkę z tych przekazów za własnym potwierdzeniem odbioru.

Wyjątek stanowią sumy przekazów czekowych P. K. O. i przekazów pocztowych nadesłane przez organa skarbowe pod adresem kierowników władz (urzędów) na wypłatę należności służbowych i na inne wydatki urzędu. Sumy z tych przekazów wypłacają urzędy pocztowe bezpośrednio kierownikom tych władz (urzędów) lub upoważnionym przez nich funkcjonariuszom za potwierdzeniem odbioru.

3. Kasa Urzędu Skarbowego zapisuje do prowadzonej przez siebie księgi przekazów i przesyłek wartościowych poszczególne odcinki przekazów pocztowych i przekazów czekowych P. K. O. otrzymane tak bezpośrednio z urzędu pocztowego jak i od odnośnych władz (urzędów), wyprowadza w tej księdze ogólną sumę przekazów z danego dnia i sumę tę, zmniejszoną o opłatę taryfową według stawek dla wpłat czekowych P. K. O., wpłaca bez podejmowania gotówki na własne konto czekowe w P. K. O.

Potrąconą różnicę od ogólnej sumy przekazów urząd pocztowy zalicza jako przypadającą opłatę od wpłaty czekowej.

Omawianej wpłaty dokonuje w urzędzie pocztowym funkcjonariusz Urzędu Skarbowego, legitymując się wystawionym przez kasę tego urzędu upoważnieniem, zaopatrzonym w odcisk datownika i podpis kierownika działu rachunkowo-kasowego i skarbnika. Urzędnik ten potwierdza na przekazach odbiór nadesłanych kwot.

4. Sumy pieniężne przekazów pocztowych i przekazów czekowych P. K. O., nadesłanych pod adresem kas specjalnych i specjalnych poborców — urząd pocztowy wypłaca tym kasom względnie poborcom.

5. Fakt wypłaty kwot z przekazów urząd pocztowy potwierdza w każdym z przypadków wymienionych wyżej w p. 2, 3 i 4 w okazanej przy odbiorze księdze przekazów i przesyłek wartościowych, przez umieszczenie odcisku datownika i podpisu urzędnika pocztowego oraz oznaczenie ilości i ogólnej sumy wypłaconych przekazów.

Wypłacanie przekazów i wydawanie przesyłek wartościowych, nie wprowadzonych do tej księgi jest niedopuszczalne.

Nr PRP 31/80 z dnia 18 kwietnia 1947 r.

KOMUNIKATY:

Druki radiofoniczne.

Śladem zarządzenia Ministerstwa P. i T. Nr TE. 418 z dnia 6 listopada 1946 r. wprowadza się dodatkowo następujące druki:

Nr 1320 — protokół w sprawie nielegalnego korzystania z urządzenia radiofonicznego,

Nr 1321 — doniesienie karne do Starosty Powiatowego (Grodzkiego) o nielegalnym korzystaniu z posiadanego urządzenia radiofonicznego.

Nr TE. 418 z dnia 14 kwietnia 1947 r.

Zmiana w wykazie instytucyj uprawnionych do nadawania przesyłek za opłatą ryczałtową.

W wykazie instytucyj uprawnionych do nadawania przesyłek za opłatą ryczałtową (Dz. Urz. M. P. i T. nr 11, str. 233) należy z dniem 30. IV. 1947 r. skreślić instytucję, wymienioną w poz. 2.

Nr PK 133 z dnia 16 kwietnia 1947 r.

Legitymacje unieważnione

Unieważnia się następujące legitymacje służbowe:

Wystawione przez Dyr. Okr. P. i T.	Nr leg.	Nazwisko i imię	Stanowisko służbowe	Miejsce służbowe lub zamieszkania
Olsztyn	2419/1	Domzalski Henryk	prac. kontr.	Upt. Olsztyn 2
„	2222/1	Galar Henryk	„ „	P. U. P. Olsztyn
„	1561/1	Gorczyca Kazimierz	„ „	„ „
„	1650/1	Mioduszewska H.	„ „	„ „

Osoby, legitymujące się unieważnionymi dokumentami, należy oddać władzy bezpieczeństwa, dokument zaś odebrać i przesłać właściwej Dyrekcji Okręgu Poczt i Telegrafów względnie Ministerstwu Poczt i Telegrafów.

Nr Qog 323 z dnia 28 kwietnia 1947 r.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

Walka z nieuczciwością*)

W numerze 6 „Poczty“ z roku ubiegłego w artykule pod tytułem „O godność pracownika p.-t. — związkowca“ pisaliśmy o konieczności powrotu zaufania szerokich warstw społeczeństwa do pracownika p.-t.

Podnosiliśmy, dlaczego powrót zaufania jest koniecznością, dlaczego my, związkowcy, chcemy zwalczać alkoholizm wśród naszych członków, dlaczego chcemy przeprowadzić selekcję i wyzbyć się z naszego grona jednostek nieuczciwych.

Apel nasz nie tylko był słuszny, lecz zbyt łagodnie naświetlił bolączki naszego środowiska.

Wracamy do tej sprawy, gdyż oto prasa codzienna stale zamieszcza artykuły, oskarżające nas pocztowców o nieuczciwość, o kradzieże, wskazując wypadki okradania paczek i innych przesyłek.

Że oskarżenia te nie są gołosłowne, że wypadki okradania przesyłek istotnie mają miejsce, świadczy o tym zarządzenie Ministra Poczt i Telegrafów.

My, jako Zarząd Główny Związku, nie mamy wątpliwości, że w gronie naszych kolegów-związkowców istnieją jednostki nieuczciwe, które swym nieetycznym, nieobywatelskim postępowaniem niszczą naszą opinię wśród społeczeństwa, opinię jednego z najuczciwszych zespołów pracowniczych, jaką zdobywaliśmy sobie przez długie lata przedwojenne.

Nie mamy wątpliwości, że chodzi w tym wypadku jedynie o aspołeczne jednostki, które przedostały się do zespołów pracowniczych jako nowy narybek pracowniczy, bądź też chodzi o jednostki zdemoralizowane przez wojnę.

Wiemy, że w okresie odbudowy poczty i telekomunikacji w roku 1945 przedsiębiorstwo zmuszone było masowo wprost przyjmować nowych pracowników bez zaciągania o nich opinii, gdyż odpowiednie władze wydające opinie nie były jeszcze zorganizowane.

Starzy pracownicy ściągali nieledwie z całej Europy, a nadto szeregi ich zostały znacznie przetrzebione i nie wystarczały do obsadzenia wszystkich potrzebnych miejsc pracy.

Nie oskarżamy i nie twierdzimy, że właśnie w gronie młodych pracowników znajdują się jednostki nieuczciwe.

Być może, szkodnicy społeczni, psujący dobre imię ogółowi pocztowców, rekrutują się spośród starych pracowników pocztowych, którzy przetrwali okupację, podczas której przywłaszczenie cudzej własności, a zwłaszcza własności okupanta nie było przestępstwem, lecz nazywało się sabotażem, a w niektórych wypadkach czynem patriotycznym.

W każdym jednak razie taki stan rzeczy istnieć nadal nie może.

Każdy bowiem fakt zaginięcia przesyłki, każdy wypadek obrabowania przesyłki godzi w nas związkowców, w nasze interesy i interes przedsiębiorstwa — naszego warsztatu pracy.

Wypowiadamy bezwzględną walkę z kradzieżami na poczcie i wzywamy do niej wszystkich uświadomionych pocztowców, wszystkich ludzi dobrej woli, a przede wszystkim aktyw związkowy, a więc członków Zarządów Kół Miejscowych i Zarządów Okręgowych.

W walce o przywrócenie atmosfery uczciwości i dobrego imienia pracownikowi pocztowemu musimy wytężyć wszystkie siły i pokazać społeczeństwu, że ogół pocztowców jest zdrowy i myślący po obywatelsku, **a jednostki, które się przypadkowo znalazły w naszym gronie muszą zniknąć z naszych zespołów koleżeńskich.** My sami musimy dać sobie radę z nieuczciwością i pasożytami, żerującymi na zdrowym ciele naszych zespołów pracowniczych.

Dla złodziejów, szkodników społecznych nie ma miejsca w naszym środowisku, w naszym społeczeństwie.

Często się słyszy w gronie kolegów, uczciwie i szczerze może myślących, lecz zbyt pobłażliwych dla innych, że główną przyczyną kradzieży są zbyt niskie uposażenia pracowników służby pocztowo-telekomunikacyjnej.

Zgadzamy się, że uposażenia te są zbyt niskie, że nie stanowią dotychczas minimum egzystencji.

Należy jednak zrozumieć, że rzadko kiedy złodziej kradnie dlatego, żeby kupić sobie kawałek chleba.

Kradnie przeważnie na wódkę, na inne cele, nie mające nic wspólnego z utrzymaniem siebie, czy rodziny.

Dlatego też ten argument nie może być w żadnym wypadku brany pod uwagę przy zwalczaniu nadużyć na poczcie.

Złodziej jest złodziejem, szkodnikiem społecznym i żadne względy nie usprawiedliwiają tolerowania tego stanu rzeczy.

W walce z nieuczciwością musimy poruszyć jeszcze jeden moment, który odgrywa nieposlednią rolę.

Chodzi tu o tzw. fałszywe koleżeństwo, o fałszywą solidarność koleżeńską.

W zespole kilku, kilkunastu, czy kilkudziesięciu pracowników trafia się jednostka nieuczciwa, pospolity złodziej.

Koledzy, którzy z nim pracują wiedzą o tym, lecz patrzą na jego poczynania bezkrytycznie, wychodząc z założenia, że nieetycznie byłoby wydać kolegę, któremu grozi wydalenie ze służby i kara więzienia.

Jest to z gruntu rzeczy błędne podejście do sprawy.

Obowiązkiem i to obowiązkiem koleżeńskim, poprostu nakazem chwili jest wskazanie władzom przełożonym jednostki nieuczciwej, która wyzyskując zbędną pobłażliwość kolegów, ich karygodną obojętność i szkodliwą tolerancję okrada zawartość przesyłki, czy kradnie całe przesyłki.

*) Przedruk z miesięcznika „Poczta“ Nr 4 z marca 1947 r.

Musimy sobie uprzytomnić, że wskazując złodzieja, postępujemy po obywatelsku, po koleżeńsku.

Czasy okupacji się skończyły. Skończyły się czasy pojęć, że każdy czyn na niekorzyść okupanta był czynem etycznym, a między innymi i kradzież przesyłek należących do okupanta.

Dzisiaj każda kradzież jest czynem aspołecznym, godzi w interesy współobywatela, częstokroć tak nisko uposażonego, jak i sam sprawca kradzieży.

Dlatego też koleżeńska pobłażliwość i tolerancja jest również szkodliwa i karygodna jak i sama kradzież.

Poruszamy ten moment dlatego, że tego rodzaju pojęcia pokutują wśród personelu kontrolnego, obowiązkiem którego jest tępienie przestępstw i zapobieganie kradzieżom.

Z takimi pojęciami nie mniej szkody przynosimy sobie, przedsiębiorstwu PPT i T i społeczeństwu, jak samą kradzieżą.

Zaznaczamy raz jeszcze, że ogół pracowników pocztowo-telekomunikacyjnych jest zespołem ludzi moralnie zdrowych, czego dał dowód przy odbudowie urządzeń pocztowo-telekomunikacyjnych, gdy w najgorszych warunkach, o chłodzie i głodzie pracował ofiarnie i uczciwie.

Chodzi więc o jednostki i tylko o jednostki, a z tym zdrowy moralnie, uczciwy i społecznie uświadomiony zespół pracowniczy na pewno sobie poradzi i poradzić musi.

Wzywamy więc raz jeszcze wszystkich kolegów-związkowców do walki ze złodziejstwem, z przejawami nieuczciwości, z nieróbstwem, z wszelkimi przejawami szkodnictwa.

Chodzi o rzecz, dużą, gdyż chodzi o dobre imię pocztowca-związkowca, o dobro zespołu, o dobro przedsiębiorstwa, jako naszego warsztatu pracy i o dobro społeczeństwa.

L. M.

Adres Redakcji i Administracji: Ministerstwo Poczt i Telegrafów, Warszawa, ul Ratuszowa 11, p. 113
Wpłaty za Dziennik Urzędowy należy uskuteczniać na konto czekowe P. K. O. Nr I — 3000.
Cena numeru 12 złotych.

Tłoczono w Drukarni św. Wojciecha pod Zarządem Państwowym w Poznaniu.